

Länken Nr 2 2007

BERTIL EKBERG

12 aug. 1931 – 29 aug. 2007

Malmö

En solig höstdag tog familj, släkt och kamrater farväl av Bertil i en fullsatt Fosie kyrka. Allt formades till en minnesvärd högtidsstund. Härtill bidrog församlingens präst, Jan Kjellström, skidkamraterna och tillika musikerna, Håkan Rydlöv, fagott, Bengt Oldeaus, flöjt, som framförde verk av Bach och Händel. MFK:s tack framfördes av Leif Persson och för kamraterna talade Börje Wihlborg.

”Några minnesord till Bertil den 17/9 2007 i Fosie kyrka.

Trots att vi vet, denna vägen skall vi alla vandra, så är det lika svårt varje gång vi mister en nära anförvant, vän eller kollega. Vår Herre tager oss inte i någon turordning, det var Bertil han tog den här gången.

Bertil var en underbar kollega, som jag gärna umgicks med och som alltid gav mig stor behållning. En riktig helyllekille med stor karisma och en härlig utstrålning, fri från alla sjäser och översittarfasoner, d.v.s. han stod med båda fötterna på Jorden. En verklig demokrat, klarsynt och uppfriskande, delade han alltid med sig av sitt goda humör och sig själv.

Ja, sådant folk skulle vi ha lite mer av på Jorden.

Tack, Bertil, för alla år vi fick vara tillsammans!

Vila i frid!

Börje W. ”

Minnesord över Bertil Ekberg

(*Pelle Wahlström i Sydsvenskan*)

Svarvare med intresse för friluftsliv

Någon gång på 60-talet träffades Bertil och jag. Det var vårt intresse för motion och friluftsliv som förde oss samman i Malmö Frisksportklubb. Under tjugo år kamperade Bertil och jag ihop under många Vasalopp, Vätternrundor och långlopp. Kamratskapet var gott och skratten var många. Bertil framhöll ofta hur nöjd han var med livet, detta trots en tragisk uppväxt.

Tio år gammal blev Bertil placerad som fosterbarn hos ett par med fiskaffär i Mellanskåne, tyvärr inte som barn i familjen utan som arbetskraft. Fjorton år gammal, efter avslutad skolgång, packade Bertil sina få tillhörigheter och löste för sparade slantar en enkel biljett till Malmö.

I Malmö ordnades jobb och boende tämligen omgående. Efter några år antogs Bertil på Kockums lärlingsskola för utbildning till svarvare. Såsom erkänt skicklig sådan stannade han på Kockums fram till pensionen, högt uppskattad av chefer och arbetskamrater.

Bertilys lyra hade många strängar. Hans stora arbete för MFK, förtjänstfullt arbete i Sorgenfri biljardklubb, den dagliga simturen på Sibbarp, fotointresset, stugan i Perstorp. Därtill kom hans två årligen återkommande händelser: fjällvandring med flugfiske och Vasaloppsveckan.

Under Vasaloppsveckan var han MFK:s allt-i-allo även långt efter avslutad skidkarriär. Vid klubbens förläggning hos Margit Ohlsson i Evertsberg skötte Bertil inbokning, transporter, råd och vallahjälp till klubbens debutanter m.m. Veckan avslutade Bertil alltid som Vasaloppsfunktionär hos arrangerande IFK Mora.

Otroligt att så mycket hjärta, kärlek och medmänsklighet kan växa fram ur en så frostig och karg barndom. Detta kräver mycket uppbackning: hon heter Astrid, hustru åt Bertil sedan 50 år. Hans like i mångt och mycket.

Vasaloppsträff för veteraner

Reste med nattåg till Mora den 30 aug. för att närvara vid 20-årsjubileet för vasaloppsveteraner. Vid ankomsten till Mora mötte Ulf Selin upp med bil och färden fortsatte till Evertsberg, där vi installerade oss hos Börje Stark. Efter en måltid på Bygdegården bar det av till skogen för lingonplockning. När bilen rullade från Risberg och åter mot Evertsberg hade vi plockat drygt 10 liter var.

Den 1 sept. var det så dags för firandet av jubileet som var förlagt till Evertsberg, där dagen blandades med måltider, tipspromenader, musikunderhållning och utdelning av medaljer och diplom till vasaloppsåkare som gjort sitt 30:e lopp 2007.

Efter avslutat årsmöte var det dags för en lagkampsrunda. Vi blev ett Skånelag, i vilket ingick Folke Sjöberg från Lugå, Nils Rångeby och Nils Olof Nilsson från IFK Helsingborg samt Ulf Selin och jag från Malmö FK. Klockan 18 var det jubileumsmiddag med musik och uppvaktning av dem som åkt sitt 40:e lopp. Prisutdelare var Mora-Nisse Karlsson och Janne Stefansson.

När Ulf och jag bestämt oss för att inta sängläge, hade mörkret lagt sig över Evertsberg. Vi skulle upp tidigt för hemfärd. Jag hade tänkt närvara vid Skånes Skidförbunds årsmöte på klubblokalen kl 16 den 2 sept. Klockan 15.30 fanns jag på plats för att hjälpa Anders Eriksson, men det är en annan historia.

Vasaloppsveteran 241

Vasaloppet på Idrottsmuseet

Min idé var att överraska Rolf Hammar, IFK Mora, med att skapa lite Vasaloppsstämning kring hans besök den 6 dec. Alla morgonpigga åhörare, som kommit till Idrottsmuseets sista sammankomst för året, blev bjudna på blåbärssoppa vid station Evertsberg, där varje ”deltagare” tillika fick en gratis lott, där vinsten var en start i Halvvasan eller Kortvasan.

De två lyckliga vinnarna har nu möjlighet att själva ställa upp eller ge bort certifikatet i julkapp. Det blir nog en överraskning för mottagarna på julaftonen 2007.

Stort tack till mina klubbmedlemmar Ulf Selin, Åke Nilsson, Bertil Hansson, Erling Fjellström och Kalevi Varén som fanns på plats kl 7.00 för att hjälpa till vid matkontrollen Evertsberg, som blev ett uppskattat inslag i arrangemanget.

Vasaloppsveteran 241

PS. Tummen ner för Sydsvenskan, som inte uppmärksammat sina läsare om detta fina arrangemang som Idrottsmuseets vänner står bakom. Vi kunde ha blivit ännu fler, nu fick vi söka i andra massmediekanaler för att veta vad som händer i Malmö. DS

Skidsektionen Malmö FK

Rolf Hammar om Vasaloppet

Idrottsmuseet hade inbjudit till Frukostmöte 6 dec., då Rolf Hammar skulle visa bilder och berätta om Vasaloppet. Ulf R. hade i sitt kåseri i Kvällsposten omtalat, att Ulf Selin och Ingvar Carlsson skulle bjuda på blåbärssoppa.

Jag cyklade ensam till Idrottsmuseet, eftersom Frank var förkyld. Efter två muggar blåbärssoppa (och efter att ha fått en gratislott av Ulf Selin) samt två mackor och kaffe gick jag in i salen, där Rolf Hammar redan börjat sitt program. Jag såg inte så mycket av bilderna, eftersom jag stod nästan längst bak, men jag hörde desto mer. Det som fastnade i mitt minne var att kung Carl XIV Gustaf hade åkt Vasaloppet 1977, 1987 och 1997 men år 2007 ville han inte åka. Nästa år ska man försöka få kungen att åka tillsammans med prins Carl Philip. Vi får väl se hur det går med det.

Som avslutning var det dragning av de lotter som Ulf delat ut. Vinsterna bestod av två fria starter i olika lopp under Vasaloppsveckan. Det första var inte mitt nummer, men så drogs nummer 100... ojdå, det numret hade ju jag! Jag hade vunnit en start i Halvvasan! Jag tog emot vinsten men så samtidigt, att jag inte tänkte åka. I stället ämnar jag ge den till någon i Länkens läsekrets som är villig att efteråt skriva om sin insats i Vasaloppet. Hör av er, om ni vill ta över presentkortet. Blir det många intresserade, drar jag lott om det... Och hör jag inte av någon, sparar jag den som ett minne av ett lopp jag inte deltagit i...

Gertrud M. som inte vill åka Vasaloppet

Invigning av idrottsskulptur

Lördag 22 september avtäcktes en idrottsskulptur "Kanotisten" (konstnär: Carl-Bertil Widell) vid Malmösvägen en bit från Malmö Kanotklubbs nya klubbhus. Vår MFK-medlem Lars Svensson, som varit ordförande i MKK, berättade en del av MKK:s historia. Förra året firade klubben sitt 80-årsjubileum.

Några av MFK:s medlemmar fanns bland dem som samlades omkring skulpturen och fick uppleva avtäckning, historieberättande samt stadsträdgårdsmästarens överlämnande av skulpturen. Efteråt poserade konstnären framför sitt mästerverk.

Efter avtäckandet bjöd man på kaffe och kakor inne i MKK:s fina klubbhus. Gerd Svensson var en av dem som satte fram kakor och kokade kaffe.

Frank, jag och Martin Landahl tog vårt fika utanför huset och kunde njuta av solens värmande strålar och den glittrande kanalen nedanför bryggan.

Gertrud M.

(Fotnot: Någon vecka efter invigningen stal någon paddeln från skulpturen, troligen en koppartjuv.)

"En resa på kontinenten"

22 oktober fick vi (12 medlemmar) njuta av Barbro och Kjell Wihlborgs bildprogram "En resa på kontinenten".

Resan började vid Nordsjökusten och gick till Berlin, Prag, Wien och en del andra orter. Barbro och Kjell beledsagade bilderna med berättelser om de olika orterna. Vi fick också njuta av flera kända kompositörers verk, både sång och musik. Det var dräpligt att höra om baron von Münchhausens otroliga historier. I den ena flög han på en kanonkula genom luften tillbaka från fiendeläget och i en annan delades hans häst mitt itu, när en port fälldes ner. För varje historia finns där ett konstverk (t.ex. när han satt på en halv häst som drack vatten och vattnet sprutade ut där bak på hästen!). Leif tackade Barbro och Kjell för programmet, varefter han inbjöd till att avnjuta kaffe eller te, bulle och kaka. Sedan vidtog diskussion om vad vi ska göra med vår stuga i Dörröd. Sälja eller inte sälja? Det blev en livlig diskussion.

Gertrud M

På minisemester i klubbstugan

På slingrande vägar söker våra ögon efter skylten med den blå hammaren. Vi är på väg till Malmö frisksportares klubbstuga på Romeleåsen. Barnen sover när vi rullar in på gårdsplanen vid lunchtid på lördagen. Vi ser fram emot en skön helg långt bort från all vardagsstress. Med på "minisemestern" är Per, Karin och lilla Ronja 1 år samt Celestine, Anders och lilla Nefer-tite 1 år.

Vi som inte varit här tidigare börjar nyfiket titta oss omkring med hjälp av Per. Vi sätter på element och kylskåp och tänder en brasa för att få upp värmen i stugan som är ganska kall och ruggig denna blåsiga höstdag.

Barnen har vaknat och tultar nyfikna omkring i stugan medan vi vuxna lagar en enkel lunch. Med jämna mellanrum ser vi

vandrare som går förbi på Skåneleden. Efter lunch tar vi på oss varma kläder och går en liten runda, och våra ettåringar får för första gången "gå skåneleden".

Den vedeldade bastun känns inbjudande när skymningen kommer smygande. Efter lite klydd med en kall panna får jag och Celestine en skön stund i bastun medan Per leker med barnen och Anders sätter igång grillen. Genom bastufönstret ser vi att några har slagit läger uppe vid vindskydden. Vi är tacksamma för att vi har det varmt och skönt i stugan...

Efter middagen sänker sig lugnet under en stjärnklar himmel. Barnen sover och vi sitter och njuter framför brasan i vardagsrummet. Vilken härlig "minisemester"!

Bra och dåligt med stugan:

+ fin natur

+ billig semester

+ öppen spis

+ välskött både ute och inne

+ bastun

- skorstenen behöver nog sotas

- ingen micro (småbarnsföräldrars vän nr 1)

- kröp läskiga djur upp från toaletterna...

Vill ni också låna klubbstugan? Kontakta Leif Persson, 040-433347

Karin Sewerin

Skandalen med Icas köttfärs

Min bror var slaktare och charkuterist i hela sitt liv. Han sade ofta "ät aldrig korv!" Kanske lite på skämt men också på allvar.

Icas "malet-kött-skandal" är det värsta som avslöjats men absolut ingen överraskning. Borde ha granskats för MÅNGA år sedan.

Bakterierna i köttet "sover" i kyl och frystemperatur. Men vid bara någon enstaka grad varmare VAKNAR DE TILL LIV och växer och förökar sig. Ibland räcker det bara med att transporterarna är någon grad varmare än tillåtet så växer de och förökar sig i otrolig takt.

Ex. Lägg t.ex. malet kött i rumstemperatur några dagar och maskarna vaknar upp och förökar sig mycket snabbt. Ofta är de stora tjocka och gula.

Bon appetit!

Vad blir det av alla de matvaror som passerat "sista dagen datum"? Denna fråga har jag ställt många gånger till massor av företag och organisationer under de senaste 5-10 åren. INGEN HAR BESVARAT MIN FRÅGA. VARFÖR?

KAN NÅGON GE MIG ETT SVAR?

Håkan Troedsson Enhögsgatan 9, 212 31 Malmö

En slaktare höll på att drunkna och ett par killar räddade honom i sista stund.

Slaktaren: Ni har räddat mitt liv, jag har inga pengar att ge er, men jag ger er ett gott råd – ÄT ALDRIG KORV!

Kåseri av Cello

Säga vad man vill om skåningar...

SÄGA VAD MAN VILL om Skåne och skåningar. Men det vill man inte. Inte om man är smålänning. Och det är man.

Detta bör inte missförstås. För om sanningen skulle fram så måste jag innerst inne erkänna, att skåningar hör till det jag beundrar mest här i världen, men gammal tradition bjuder att man som smålänning gör sitt bästa för att dölja denna motbjudande svaghet.

Vi som är uppfödda på den torftiga avkastningen från Smålands magra åkertegar – ett stenkast från Skånes feta mylla –

vi har sen barnsben fått lära oss att skåningar är liktydigt med dryga och feta personer, som lever huvudsakligast på gås och spettekaka.

Sådana måste betraktas med misstro och om erfarenheten senare i livet skulle visa, att denna bild inte stämmer med verkligheten, så gäller det att låta fantasin spela, så att man med småländsk envishet kan hålla sin barnatro levande.

* * *

MEN JAG MÅSTE trots allt medge, att det blir svårare och svårare för varje år.

Ibland är det t.o.m. stört omöjligt att mobilisera upp ens den minsta gnutta ovilja – som t.ex. när man fått en inbjudan från Skåne att närvara vid ”Skånska flaggans dag”. Detta att kommittén för Skånska flaggans dag, de skånskaste av alla skånska skåningar, inviterar en vanlig smålänning. Det är en försörningsgest så ädel att hela ens världsbild håller på att rasa samman. Man grips av den varmaste sympati för allt vad Skåne och skåningar heter.

Det är vid sådana tillfällen man får försöka rycka upp sig och intala sig, att det hela är en ploj. De vill driva med en. Och f.ö. – säger man sig – är det ju ett utslag av typiskt skåniskt övermod detta att skaffa sig en egen flagga. Inte skulle vi smålänningar komma på idén att skaffa en egen flagga. Inte ens en simpel vimpel.

* * *

FÖR ATT YTTERLIGARE stegra motviljan och inte ge efter för påträngande sympatier lyckas man erinra sig den sommarsemester man 1923 firade i Skälderviken då ett gäng skånska småpågar ville ge en ett kok stryk bara för att man var en ”jävla småläggnings”.

Antagligen hade man fått en omgång också, om man inte gråtande frågat dem om de inte tyckte att det var ett tillräckligt hårt straff att inte vara skåning.

Djupt gripna av det olycksöde, som automatiskt drabbar alla som fötts utom Skånes gränser, lät de nåd gå före rätt. De bjöd t.o.m. på geléhallon och erkände öppet, att jag inte bara var den bästa smålänning de träffat utan också den ende. Det var på vippen att man föll för frestelsen att gilla dem.

* * *

MEN DET ÄR SOM sagt emot spelets regler. Det finns en sedan århundraden nedärvd tyst överenskommelse mellan dryga feta skåningar och envisa snåla smålänningar att konservera alla gamla hederliga fördomar för att hålla den vackra, ömsesidiga aversionen vid liv.

Vill man djupt sära en skåning så ska man påminna honom om att inför Vår Herre är vi alla smålänningar. Det har förvandlat mången gudfruktig skåning till gudsförnekare.

Och ändå är vi smålänningar inte alls sådana som skåningarna tror. Vi är inte det minsta envisa – det har vi alla dag ut och dag in, år ut och år in hävdad med en enträgen och ihärdig ståndaktighet, som vi styvsint kommer att framhärda med till tidens ände.

Och visst är den småländska snålheten en myt. Vi är generösa på gränsen till lättsinne. Inte minst mot skåningar.

Inför Vår Herre är vi visserligen alla smålänningar, men hade vi nycklarna till himmelriket skulle det ändå innebära livets största lycka att få öppna dörren för alla skåningar som vill in. ”Näst efter att ha nycklarna till det motsatta stället och få öppna dörrarna för alla smålänningar, som vill ut!”

Sa min närmaste chef, som är skåning. Och alltid ska ha sista ordet. Visst kan man bli förbaskad på dem.

Hänt i Torup hösten 2007

Skogens Dag

Sönd. 2 sept. var det Skogens Dag i Torup. Vi stod som vanligt vid Dansbanan med grillning av korv och pinnbröd. Eftersom Ingvar hade åkt till Mora (träff med Vasaloppsveteranerna), hade Martin kört bussen med tält och alla prylar till Torup. De som hjälpte till därutöver var Leif P, Kerstin J, Kerstin C. och Berit. Frank och jag kom dit lite senare (Frank gick Kulladalsloppet tidigare på dagen), så vi tog i stället och gick hela Dansbanestigen och tittade på de andra föreningarnas aktiviteter, åt våfflor, drack kaffe m.m.

Tisdagsvandringarna

Under hösten blev det allt färre deltagare som åkte med till Torup för att vandra eller springa. För det mesta var det Ingvar, Martin och Frank som åkte dit. I oktober blev det ingen alls, eftersom Martin skulle gå Inkaleden och Ingvar helst till höll på Bulltofta med att köra rullskidor.

Fackelvandringen

...blev inte av i år heller. Men Barbro Franckie ville att det ändå skulle ske någonting mellan Fritidsgården och Statarmuseet. Så tillsammans med Svedala fritidsförvaltning gjorde man i ordning skogslekplatsen till en strålande, mystisk plats med lampor av alla de slag, både elektriska och ljus och värmeljus, som lyste upp i trädens gula löv. Vätten (spelmanen Ronnie Holmberg från Svedala) gick omkring, spelade gitarr och sjöng allehanda sånger på skånska. Två andra vättar delade ut reflexer och guldpengar (av choklad) till alla som ville ha.

Kl 18 startade en reflexvandring till Dansbanestigen, som avslutades vid Statarmuseet. Vägen dit lystes upp av marschaller och reflexer lite här och var. På Statarmuseet kunde man köpa mackor och en mugg varm, god mangoldsoppa. Man kunde även få komma in och vara med på en rundvandring och guidning om all konst som finns därinne. Sedan var det åter dags att gå genom den mörka skogen tillbara till Fritidsgården och då kom ficklampor väl till pass.

Frank och jag gick först till skogslekplatsen och blev underhållna av spelmannen. Vi hälsade också på våra vänner frisksportarna som hade gjort i ordning en grill så man kunde grilla korv. Därefter gick vi till Statarmuseet. Vi såg att en del marschaller hade blåsts ut av den ibland starka blåsten. Vi fikade på Statarmuseet och gick sen tillbaka över ängen. Frank hade med sig en gaständare och lyckades tända några av de släckta marschallerna.

När vi kom tillbaka till Skogslekplatsen, fick vi korv och bröd och värme upp dessa på grillen. Det var väldigt mysigt och trolskt ute i skogen. Spelemannen höll fortfarande i gång.

När klockan var över åtta, var det inte så många kvar och vi som hjälpt till (Frank och jag hade förstås inte gjort så mycket) blev bjudna på fika uppe i caféet i Magasinet. Vi fick ta vad vi ville, hade Inger N. sagt, så vi gick upp och fikade. Efter att ha hört på de andras berättelser och prat en stund, åkte vi hem, eftersom Frank skulle upp tidigt på morgonen därpå. Nästa år kanske det blir fackelvandring igen. Vi får se...

Gertrud M.

Baltiska Utställningen 1914

Den 26 november Lennart Holmgren visade bilder, med musik till, från Baltiska Utställningen, vi var 15 st närvarande. Det var ett mycket intressant program om hur Baltiska Utställningen kom till och om Pildammsparkens skapande. Vi fick se, att kullen kring vattentornet förr var åskådarpplatser för sommarens teaterspektakel. Nu har vi ju Pildammsteatern, där det förekommer både teater och musik på somrarna.

Utställarna kom från Sverige, Danmark, Ryssland och Tyskland (de fria länder som gränsade till Östersjön, the Baltic

Sea). Vid invigningen var både kung Gustav V och kronprins Gustav Adolf med. De flesta byggnaderna var av trä med säckväv utanpå, som sedan målades vitt.

På området fanns ett nöjesfält med bl.a. en berg-och-dal-bana. Denna flyttades till Tivoli i Köpenhamn efter utställningens slut.

Under sommaren anordnades Baltiska Spelen med bl.a. ett maratonlopp samt ett cykellopp (till Båstad, 22 mil på grusiga vägar).

I augusti utbröt första världskriget mellan Ryssland och Tyskland, varför de övergav utställningen, men deras paviljonger med innehåll fick stå kvar, bl.a. många ryska målningar, och dessa finns fortfarande kvar på Malmö museum.

Det hade varit en mycket intressant filmvisning. Även en del musik hade spelats upp. Som avslutning försökte vi sjunga med i Baltirullan.

Vid kaffet efteråt berättade man många andra historier, tills det var dags att bege sig hemåt.

Gertrud M.

Troedssons sida 1

Äventyr i djungeln i Amazonas

När det mörknade, satte jag mig ute på verandan på Acajutuba Lodge ute vid den jättestora floden Rio Negro i Amazonas i norra Brasilien. Ensam – och stillheten var hundraprocentig, endast regnskogens nucturana musikanter spelade upp en symfoni för mig.

För alla dessa hade dagen just börjat. Några fladdermöss gjorde djupdykningar och skrämde mig till att "ducka" för dem.

Vid andra sidan den jättestora floden ser jag silhuetterna av den mäktiga regnskogen och där bakom det starka skenet från den nedgående solens skiftande färger, som belyste de sagolika molnen ovanför.

Ett färgfyrverkeri som bara kan skådas i regnskogen med dess höga luftfuktighet och som oavbrutet skiftar i färger och formationer. Den ena minuten är inte den andra lik.

Inte en människa finns i närheten, här sitter jag ensam, länge, länge och kan inte gå härifrån. Denna rofyllda kväll kan man sitta kvar hur länge som helst och den lugna floden rör sig mycket sakta. Mitt i allt detta upptäcker jag en mörk silhuett på floden – en ensam man kommer sakta roende i sin lilla båt. Det är sent, han måste ha rott långt, här finns ingen bebyggelse på långa avstånd. Har han varit hos sin själs älskade? Kanske mil ifrån sitt hem.

Vilken stämning. Vilken romantik. Ljusår från vad vi är vana vid.

Först vid 11-tiden kunde jag dra mig hem till min lilla hydda av trädgrenar och palmlblad.

Mycket försiktigt trevade jag mig fram i totalt mörker och med prasslandet av små och större djur vartenda steg jag tog.

Natten i Amazonas innehåller så kolossalt mycket. Stämningen, atmosfären, spänningen, ljuden – allt är så otroligt stort. Prasslet från djuren som ständigt är i rörelse.

När jag så tände mitt lilla stearinljus, upptäckte jag att hyddans tusentals kryp av allehanda arter var kvar och hade väntat på mig. Kanske väntat på den mat som jag brukade ta med hem till dem. (Hm.) "Konserten" utanför var för länge sedan i full gång.

Vid det lilla "julgransljuset" sken fick jag tömma sängen och pyjamasen från alla de många småkryp som hade tänkt att dela säng med mig den natten.

När jag tände stearinljuset, var det som att sätta på TV:n eller radion. Utanför de nätförsedda fönstren hade "alla" skogens innevärdare registrerat att jag kommit hem och då satte de igång med en "välkomstkonsert" utan like. Att somna - nästan omöjligt! **Jag var mycket nära himmelriket.**

Hängglidning i Monte Verde i norra Costa Rica

Här upplevde jag ett spännande äventyr. Hängde med armarna i ett hjul som rullade i hisnande fart på en lina högt över regnskogarna från det ena jättehöga trädet till det andra. Jag var fastbunden i olika selar. Ett dussintal turer, var och en mellan 300 och 500 meter lång.

Att uppleva regnskogen från detta perspektiv var någonting alldeles speciellt. Det var dyrt men värt varenda cent. Enligt guiden (efteråt) så backar 50 procent av alla då de kommer upp till första startplattformen. Trots att de då förlorar den dyra avgiften.

Som tur var så hade jag ett par grabbar från stationen med mig som fotograferade mig. Bl.a. då jag i hisnande fart for iväg med regnskogen långt under mig. Jag gör gärna om detta.

Nattresan från Cuzco i Peru till Puno vid Titicacasjön (Forts. på Inka-vandringen)

P.g.a. 48 timmars totalstrejk i Peru måste jag fatta "ett blyxtbeslut" och ta en hastigt insatt buss på denna resa. "Den går om 15-30 min. från Oriental Hotel i en annan stadsdel." Att chansa på att komma med något tåg och sedan bli stående ute i de öde bergsområdena, då strejken startade, betraktades som 99 pro-cents rån- och överfallsrisk.

Jag kom till bussen någon minut innan den skulle starta och det fanns plats även för mig. "Guide" på resan var samme man som jag haft på en exkursion någon vecka tidigare (Edgard).

Nu skulle det följa en resa som jag stundvis ångrade att jag gett mig in på.

En nattresa på 7 timmar, full av skräck, oro och osäker om det skulle vänta ett stopp och rån vid nästa vägkrök. Hela denna 30 - 35 mil långa sträcka i den kolsvarta natten och ödemarken fylld av stenras, utlagda (?) hinder, övergivna (rånade?) bilar, strålkastare mitt i ögonen på chauffören. Vi hade beväpnad hjälp med på turen. Vid flera tillfällen fick vi passera ras via dikeskanten, då bussen var nära att tippa över. Vi satt på "100 procent helspänning" hela natten. Ingen bebyggelse, nattsvart hela vägen utom månen som då och då lyste upp naturen.

Vi passerade en svår rasolycka med flera meter höga sten- och jordmassor och med 5 döda och många skadade.

Att stanna mitt i natten i den öde naturen för att uträtta våra naturbehov i dikeskanten var skräckfyllt. Vad fanns runt omkring oss? Ovisshet och skräck varje sekund hela resan. Vilda lamadjur och andra djur på vägen.

En fasansfull resa. Man hade blivit förvarnad. "Ni har minst 50 - 75 procents risk att bli rånade, om ni färdas på natten, på just denna vägsträcka."

Men jag var absolut tvungen, annars hade hela mitt kommande resoprogram spolerats. Likaså mina biljetter för kommande resor, hotellresor och hemresan till Sverige.

Efteråt förstod man, att en sådan resa gör man inte frivilligt en gång till.

Framkommen till Punos vid Titicacasjön klockan halv fem på morgonen upptäckte jag, att jag i hastigheten glömt bort ett paket vid avresan från Cusco. Trots den tidiga timman måste jag få tag på en telefon och ringa så att någon tog hand om detta och skickade det till mitt hotell i Lima, dit jag kommer om en vecka.

Allt som hänt nu, hade varit svårt eller helt omöjligt för en ovan resenär och dessutom skall man ha tur. Jag hade max tur hela tiden.

Troedssons sida 2

Att vara Vegetarian ute i stora världen

Såsom Vegetarian har man upplevt mycket uppmärksamhet, massor av frågor och undringar. För en del år sedan – på en inköpsresa – återkom jag till ett litet hotell i Krefeld i Tyskland.

Ett hotell som jag inte bott på under några år. På morgonen vid frukosten blev jag och min kollega hänvisade till ett speciellt bord.

Varför? Jo, här hade man dukat fram speciellt för mig. Exakt samma som jag brukade begära för några år sedan. Yoghurt, fullkornsbröd, varmt vatten till mitt eget te m.m.

HUR kunde de komma ihåg mig?

På samma resa kom vi till Como i Italien. Ett halvt år tidigare hade jag funnit ett litet "smultronställe" där. En liten, dyr restaurang men med jättegod Vegetarisk mat. Tarta di patato – beställde jag den gången och beställde om portionen. Den var toppen!

- Nu skall du få uppleva en fantastisk restaurang, sade jag till min kollega.

Kyparen kom med matsedeln. "Tarta di patato", sade jag. "Den står redan i ugnen", svarade han, "och det skall väl vara en dubbel potion."

"Är du känd här också?" frågade min kollega.

Jag kom till Taipeh, kyparen som jag träffat gången tidigare sade: "Hello, det var du som var från Norge och bara äter Vegetariskt." – "Nästan rätt", svarade jag.

I Hong Kong bodde jag några gånger på Regent Hotell. Varje gång jag visade mig i matsalen så kom hovmästaren fram och sade: "Din avocadosoppa är redan beställd i köket."

Detta är bara ett "axplock" av allt man får uppleva för att man är en "ovanlig typ".

En annan händelse var då jag råkade sitta vid sidan om en kossalt frågvis "kärring" på en större tillställning.

"Skall du inte ha drink till maten?" – "Nä."

"Skall du inte ha vin eller öl? Eller snaps?" – "Nä."

När så min specialbeställda Vegetariska mat kom in, då var kärringen framme med näsan och nosade på vad detta var för någonting.

"Oh Herre Gud – äter du inte kött?" – "Nä."

Med näsan och fingrarna lyckades hon analysera allt som jag hade på min tallrik.

Hela tiden kommenterade hon min mat och "varför" – "varför icke" – "hur länge jag varit Vegetarian" – ja allt möjligt. Hon var inte tyst 10 sekunder.

När så orkestern spelade upp till dans så småningom – då kom nästa viktiga fråga.

"Dansar du inte heller?"

"JOOO FÖR FASEN. OCH JAG HAR 12 UNGAR!" Har bara två. Men jag ville bespara henne från nästa fråga.

Mina Marathonlopp i Athen och andra tävlingar

Mina tio Marathonlopp i följd i Athen tillhör mina stora idrottsupplevelser. Två gånger har jag blivit etta i min klass (över 50 år), två gånger tvåa, två gånger trea, två gånger fyra och två gånger femma. Jag har varit lika överraskad varje gång. Kanske lite beroende på den starka värmen, jag tål värmen betydligt bättre än många andra.

Efter 40 års ålder hann jag löpa 73 Marathonlopp (bästa tid i Hannover 2.55.27, när jag var 55 år) samt köra 23 Vasalopp (bästa tid ca 7.23). Här har jag också mina bästa idrottsliga "meriter" och framgångar.

Har löpt Marathon (42.195 meter) i Christchurch (Nya Zeeland), Puerto Rico, Rom, Athen, Berlin, Hannover, Brighton (England), Helsingfors, Göteborg, Rotebro, Stockholm, Enhörna, Vadstena, Bromölla, Lund, Landskrona, Malmö (olika), Smygehamn, Odensbacken, Skänninge, Klintehamn, Öland. (Kanske någon mer.) Från dessa kan jag notera ett flertal första placeringar eller andra topplaceringar i min åldersklass. Dessutom ett Världsmästerskap i tvåmännalag i Puerto Rico.

Enligt mina anteckningar av tävlingar och träningar motsvarar detta att jag löpt 4½ varv runt Jorden från 15 till 70 års ålder.

Alla de vänner som jag fått under dessa år och under alla dessa lopp är oräkneliga.

Svenskar och vänner från "hela världen". Vi blev som en stor "familj" som träffades varje eller vartannat år.

Stark kyla och fruktansvärd hetta.

Den lägsta temperatur som jag kan minnas var -36 grader i Dalarna dagarna före en Vasaloppsstart och den varmaste var +53 grader i Italien, där jag såg människor dö framför mig i hettan.

En gång mellanlandade jag på Grönland i -33 grader, två dagar senare kom jag till Hawaii, där det var +43 grader. 76 graders temperaturskillnad på två dagar.

Världens minsta postkontor

På Galapagosöarna vadade vi iland på en liten obobodd ö – Floreana. Hundratals meter upp från stranden möttes vi av en massa vrakspillror, bräder och annat som flutit iland från havet. Man hade målat namn, adresser, datum och mycket annat på alla dessa. Dessutom fanns det EN TRÄTUNNA SOM VAR EN STOR "BREV LÅDA".

DET VAR VÄRLDENS MINSTA "POSTOFFICE".

Vi fick veta att i "alla tider" hade detta varit en förbindelsepunkt för sjöfarare i detta enormt stora hav – Stilla Havet. Man gick in där med sina livbåtar, lämnade post till sitt hemland i förhoppning om att något fartyg skulle ta upp detta, om de skulle till avsändarens hemland. Dessutom kollade de "brevlådan" om det fanns post till dem själva eller till det land som de skulle gå till, för att i så fall ta med detta.

På den tiden kunde ett brev från en världsdel till en annan ta flera år.

Vi tömde tunnan och gick igenom all post och tog med oss sådant som vi kunde vidarebefordra. Självtog jag med ett dusintal till Sverige, Norge, Danmark och Finland.

Ett unikt och spännande sätt för turister att skicka hem en hälsning från en historisk öde plats. Och sedan se OM och NÄR de eventuellt får detta.

Resultatbörsen

Hörby Marknadslopp 4 juli 2007

M60 12,6 km

1 Börje Hammarstedt 49.13

GLL 3,4 km

60 Frank Martinsson 33.22

82 Gertrud Martinsson 43.52

Heleneholm 7 aug. 2007

DM-VDM 10 km landsvägslöpning

M60

1 Börje Hammarstedt 37.58

10 Jan-Eric Månsson 51.57

Landskrona Marathon 26 aug. 2007

M50 DM

2 Manfred Trieb 3.36.30

Bromölla Marathon 1 sept. 2007

42.195 m, M50

3 Manfred Trieb 3.46.40

Kulladalsloppet 2 sept. 2007

Gång 5 km

2 Frank Martinsson 45.07

Veberödsrundan 9 sept. 2007

M60 21 km

6 Jan-Eric Månsson 1.51.04

Yddingeloppet 28 okt. 2007

12 km M motion

292 Jan-Eric Månsson 1:05:03

Gång 5 km

Frank Martinsson ca 1 tim.

Vandring, Bökeberg

Söndagen den 18 november var vi 6 tappra som gav oss ut på en vandring vid Bökeberg. Lagom vandringsväder, inget regn. Martin Landahl och Börje Hammarstedt hade varit ute och rekognoscerat. Ett fint område vandrade vi i med hjälp av kartan i hand. 12 km blev det och i lagom takt tog det ca 3 tim.

Det mesta av höstfärgerna hade försvunnit men det finns ändå mycket att titta på och njuta av. Dagens höjdare: 8-10 vildsvin korsade vår stig i full fart 30-40 m framför oss. Det var jakttid och en av jägarna var lite irriterad av att vi vandrade där.

En väl använd dag och ett tack till Martin och Börje som visade oss lite nya marker. Tyvärr var vi som vanligt väldigt få som följer med på dessa vandringar.

Leif P.

- Jag skulle vilja ta en försäkring.
- Ska det vara en brandförsäkring eller en livförsäkring?
- Bägge delarna, jag har träben.

Värdinnan till gästen:

- Gå försiktigt på parkettgolvet, är du snäll.

Gästen:

- Jag nuddar knappt golvet, jag har spikskor!
- Är det sant att din pappa jobbar på Marabou?
- Japp!

(Ur Kvällsstunden 14/3 2007)

Margit Nordin, gymnastikdirektör från Grängesberg, var den första kvinna som åkte Vasaloppet. Det var första året tävlingen hölls, 1923, då det ännu inte fanns regler om huruvida kvinnor skulle få vara med eller inte. Hon genomförde loppet på tiden 10.09,42 och vid målet i Mora möttes hon av jubel och ovationer, som överglänste dem som kom segraren till del. Fram till 1981 var Margit Nordin officiellt den enda kvinna som åkt Vasaloppet.

Rapport från en cykel

Efter Vättern Rundan blev det lite lugnare på träningen. Rent för många ställde in cyklarna i garderoben. Men vi har tre nya cyklister med på träningen. Hoppas att de vill bli medlemmar också.

Nästa lopp blev **Laholm sex-dagars** med start 22 juli. Jan, Jonny, Karlerik, Bosse och u.t. deltog från klubben.

Hällänningen 144 km. Karerik, Bosse och u.t. körde med ett bra gäng. Hård körning med en gång. Depå vid 80 km i pannkaksdepån. De flesta hade väldigt bråttom iväg så Bosse, Kalle och u.t. fick köra själva. Dem vi körde om kunde inte hänga på. Trots att vi höll ett bra tempo blev vi upphunna av en från första gruppen som haft punka. Han höjde tempot rejält när han drog, men vi hängde på och hjälptes åt med dragningen till målet. Trötta men sista 60 km hade gått riktigt fort. Tid 4.13 medelhast. 34,0.

23-7 Smälänningen 147 km. Vi beslöt att gå ut lite lugnare, men det blev för lugnt. Alla vi kom ikapp körde för sakt. Nu hade det börjat regna också. Ingen ville hänga på så vi fick

kämpa på själva. Sista milen innan depån gick riktigt tungt. Satt och undrade om vi kört fel eller depån var framflyttad.

I depån stod ett stort gäng som var på utgång. Snabbfika och iväg. De fick ett par min. försprång men efter 5 km var vi kapp. Vi blev där bak och vilade lite. Bra tempo och vi körde ikapp rätt många som hängde på. Körde Belgisk kedja, skifte hela tiden. Men 25 cyklister, det går inte, rent för ojämnt tempo. Vi försökte med dubbla led och 30 sek. dragning. Men det fungerade inte det heller. Vi höjde tempot, då sprack klungan och sen blev det bättre. Bra körning till målet men regn i stort sett hela tiden. Tid 4.30 medelhast. 31.3. – Jan hade haft problem med magen hela natten, så han startade inte.

24-7 Skåningen 145 km. I dag tar vi det inte lugnt utan hänger med från start, bestämde vi. Bra tempo, många dragvilliga, så vi kom aldrig till täten. Efter 30 km blev det en vurma, 2 st for i diket, den ene med brutet nyckelben, den andre rejält mörbultad men fortsatte. Alla stannade men Kalle och u.t. stod kvar för länge. Fyra blev kvar tills ambulansen kom. Efter 10 km kom vi ikapp två som hängde på, sen två till. Vid utfarten från Markaryd blev vi omkörda av en ilsken bilist. Signalerade bredvid oss och tvärt in framför mig. Jag viftade till med handen, varvid han stannade. Jag körde upp vid sidan om bilen och försökte förklara att vi inte bara kan försvinna. Men Kalle, som har ett hett temperament, dök fram och sade några mindre väl valda ord. Ut kom bilisten och då var det nära fighting. Tyvärr så visar alltför många bilister dåligt omdöme. Visst finns det cykelbanor, men där befinner sig vanliga cyklister, gångtrafikanter, barnvagnar och inte minst krossat glas. Vi håller mellan 35-45 km /tim.

Efter Vittsjö blev vi omkörda av ett snabbare gäng som vi hängde på. Bra körning till depån innan Åsljunga. Där stod resten av gänget vi körde med innan vurma. Tre pannkakor åkte ner. Det var vad som behövdes för sen gick det riktigt bra. Hård körning till mål. Många trötta så vi fick stå för det mesta av dragningen. Men har man pigga ben så är det bara roligt. Regn sista 20 km. Tid 4.20 medelhast. 33.1.

Tyvärr så blev Jan påkörd vid målet. Stod på huvudet av cykeln, landade på sidan med en höftfraktur som följd. Ambulans till Halmstad lasarett, och så var det färdigcyklat för hans del. Sjukskriven sex veckor. Flera olyckor den dagen, ambulans till Halmstad, Ljungby och Vårdcentralen i Laholm.

Onsdagen är vilodag, vilket är rätt så skönt.

26-7 Bergsetappen 120 km. Hård körning redan från start, 40 km/tim, men efter lite backar sprack det upp i mindre gäng. Vi körde med TIO, rätt så jämna. Första gången över åsen gick det bra, men vid andra klättringen tog det emot, rätt så brant i början. Efter två km kändes det bättre så då kunde jag börja köra ordentligt. En km till sen bär det iväg nerför. 10 km till Hasslöv och Brantekällebacken, 2,2 km, 10 procents lutning i snitt. Där stod Maria med familj och Kalles familj med barnbarn och hejade på oss. 3 km till depån. Ner till Margretetorp i nytt gäng. Ut till Greve innan vi går upp till högsta punkten på åsen. Ner igen på småvägar, 55 km/tim. Tvärt höger upp igen. Då gäller det att bromsa i tid. I näst sista backen går det i 75, tvärstopp vänster nerför igen förbi Ö. Karups kyrka, passar man sig inte hamnar man på kyrkogården. 15 km till mål, nu blir det åka av. Bosse var inte med så vi väntade, kedjan hade hoppat av. Sex kvar när vi började köra. Två till släppte. Åtta km kvar drog Kalle stenhårt. Tre km senare frågade jag om det var hans sista lopp. Han fattade vinken och lämnade över dragningen. Vi höll ihop till målet, ordentligt trötta. 3.48 medelhast. 31.4.

27-7 Bjäre R. 122 km. Frisk vind redan vid starten men regnet väntade på oss. På väg ner till Ö. Karup blev det kantvindskörning. Var bland de sista i första gruppen, låg längst till vänster och fick ingen lä så jag släppte. Väntade på nästa

gång som kom efter 2 km. Uppför gamla E-sexan, ner till Margretetorp, kors och tvärs innan vi kom ut till Torekov, tillbaka till Båstad, uppför hela vägen utom de två sista km nerför Italienska vägen. Ut till Hovs hallar via Kattviksbackarna. Jag vet inte vad det är som gör att man inte slänger cykeln i diket. Upp igen tillbaka till Hovs kyrka och pannkaksdepån. Ösregn sista tre km. Ner mot Grevie, Förslöv, Margretetorp, uppför åsen 8 km rätt så jämn lutning 5-6 procent i snitt, bra fart upp så de flesta släppte. Sista femton km samma vägar som i går. Hård körning till mål. 3.54 medelhast. 31.4.

28-7 Sydhalland R. 93 km. Som vanligt sista dagen, full fart med en gång, ryck hela tiden. Efter femton km delade klungan sig. Vi körde med ett bra gäng som höll ihop till målet. Men där var en cyklist som inte var van att köra i klunga. Vinglade hit och dit. Så småningom blev vi av med honom.

Många ryck sista halvmilen men alla blev inplockade. Men det är bara roligt när det blir körning. En bra avslutning på en fin vecka. Frånsett vädret. Tid 2.48 medelhast. 33.6.

4-8 Vombsjön R. 107 km. Jonny, Per Wahl, Göran, Joakim, Hasse och u.t. startade från klubben. U.t. gick med första gruppen men släppte efter åtta km, då det gick för fort. Är en slow starter. Körde ensam till S. Sandby. Då kom Göran och Joakim med ett stort gäng där jag hängde med. Bra körning till Öved där de flesta gick i depå. U.t. och fyra till fortsatte. Låg först och drog uppför Tullebobacken. Lättare när man själv kan bestämma tempot. Lite ojämn körning då en i gruppen drog så hårt så de andra knappast hängde med. Fick själv bita ihop ordentligt. Men i backarna var han inte så stark. Tio km innan Sövestad blev vi upphunna av fyra, men de hade bränt sitt krut för i backarna upp till Knickarp blev tre avhängda + två av dem som var med från början. Vid Blentarp körde vi förbi Per som hängt med första gruppen. Men han var rent färdig. Hård körning så vi blev tre som höll ihop till målet. Tid 3.09 medelhast. 33.9.

12-8 Naturtrampen 77 km. Karlerik, Bosse, Göran, Jonny, Hasse, Joakim och u.t. från klubben.

Bosse, Kalle, Göran, Joakim och u.t. En ung kille från Kävlinge hängde också med stark som en björn. Bra körning med en gång, lite motvind och lite blött. Strax innan Sönnarslöv går vi uppför Söderåsen, åtta km till Stenestad. En av de roligaste backarna. Göran och Joakim valde att köra själva. Ner till Kågeröd mot Sireköpinge. Halvvägs stod det en pil mot Halmstad by. I tio år har vi kört rakt fram, men banan är kanske omlagd så vi följde pilen. Efter fyra km fattade vi att det är nog fel. Vände tillbaks igen och då var pilen borta. Åtta km extra, dessutom hade det börjat regna. Förmodligen hade någon väldigt roligt. Men där försvann minst 500 kalorier för oss och det är ju positivt. Hård körning till mål. Vi försökte plocka in förlorad tid. 2.35 medelhast. 33.5.

19-8 Bjäre R. Ängelholm 83 km. Göran, Hasse och u.t. från klubben. Och Kävlingekillen Nicklas (?) hängde med oss. Även om vi startade lugnt körde vi ikapp rätt många som hängde på. Lite kors och tvärs ut mot Torekov, tempot höjdes. Hasse släppte innan Torekov. De andra även Göran efter. Nicklas och u.t. fortsatte mot Båstad, körde ikapp en man han ville inte dra. Paus i Kattviksdepån. Sen väntar backarna lite lättare denna gången, annat på sexdagars, inga 60 mil i benen. Hård körning ner mot Ängelholm. Sista km fick jag släppa då Nicklas drog stenhårt. Men han väntade när han såg att jag släppt. 2.33 medelhast. 33.2.

25-8 Hörbyrundan 73 km. Göran, Joakim, Bosse, Karlerik och u.t. Sjunde gången vi körde sen rundan blev nerlagd. Första gången vi körde den från andra hållet. Men det var enbart av godo. Medvind där det var öppna landskap och motvind i skogen. Men naturen var lika vacker som vanligt. Fika vid torget. Tredje året i rad vi fick sitta inne. Vädret var rätt så dåligt.

1-9 Kävlingetrampen start i Furulund 77 km. Karlerik, Göran och u.t. cyklade till start, bra uppvärmning. Jonny, Hasse, Bosse också från klubben. U.t. var lite förkyld så jag beslöt att ta det lugnt. Vindstilla och sol som vanligt. Jonny, Hasse, Roland, u.t. och tio andra gick iväg i lugnt tempo. Kändes riktigt behagligt att inte behöva ta i så det knakar. Till och med depåstopp efter Röstånga. Har aldrig hänt förr. Men tre stack iväg innan oss, Jonny tog upp jakten. U.t. väntade på Hasse och Roland. Kvinnfolk i depån, går inte när Hasse är med. Efter en halvmil var vi ikapp utbrytarna. Igenom Hasslebro uppför backen. Lite lugnare då Jonny fick syra i benen. De tre utbrytarna fick än en gång ett försprång, så nu blev det körning. Men innan V. Strö hade vi tag i dem. Men vi fortsatte i hårt tempo till målet i Furulund. När vi kom in på upploppet, såg vi en ambulans. Vid vägkanten satt en cyklist ompysslad av personalen. Det var Karlerik som hade vurpat. När han kom in på upploppet, hade han två före sig som han försökte köra om. Men vägen var delvis avstängd med bommar. Det upptäckte Kalle försent uppe i över 50, försent att bromsa, valde att köra rakt igenom bommarna. Gick inte särskilt bra. Fraktur på axeln, ledbanden avslitna, två revben knäckta och hål på lungan. Sjukskriven två månader. Har börjat jobba halvtid. Men hur länge tror ni han kunde låta cykeln vara i fred. Den klarade sig utan en skräma.

Nu är loppen slut, men vi är några stycken som fortsatt cykla. Många fina dagar. Både sol och vindstilla. Lite blåst också men rätt så varmt. Mitt i veckan är det spinning och styrketräning som gäller. Men när cykeln stått inne någon månad, kommer nog längtan till att komma ut igen. Förhoppningsvis kan det bli skidåkning också!

Åkarp 13-11 2007

Leif Andersson

Skonsam motion (ur ICA almanacka 2002)

Någon velodrom för bancykling finns inte i Sverige. Men cykeltävlingar ordnas ofta runt våra många sjöar. Mälaren runt kördes första gången 1892. Nu hör Vätterrundan till de klassiska cykelloppen och man kan cykla Hjälmaran, Siljan, Sommen eller Ringsjön runt. För att bara nämna några.

Hinder och hopp

Många andra längre eller kortare landsvägslopp ordnas förstås också för cyklister och glada motionärer. Cykelboll, cykelpolo, cykelpolo och konstcykling är andra tävlingsformer. Och så finns det de nyare varianterna som mountainbike, BMX och trial, där man med specialkonstruerade cyklar tar sig fram i synnerligen backig och guppig terräng, forcerar olika hinder eller gör hopp såväl framåt som i sidled.

Cykling är en bra och allsidig träning, som ger både kondition och muskelstyrka. Belastningen väljer man själv med växelspaken och därmed anses cykling vara en skonsammare motionsform än jogging, Särskilt för överviktiga personer. Därtill är ju cykeln ett praktiskt och miljövänligt fortskaffningsmedel med möjlighet att förena bra motion med de dagliga resorna till och från jobbet likaväl som med trevliga söndagsutflykter eller längre semesterresor, i Sverige eller utomlands.

Långfärd eller rundtur

Cykelfrämjandet drar sig inte för att föreslå cykelutflykter på vintern med dubbade däck. De något mindre entusiastiska kanske nöjer sig med sommarhalvårets härliga turer i vackra landskap. Cykelleder för långfärder eller rundturer hittar man i hela landet. Cykelfrämjandet kan ge tips om lagom utflykter och turist- och resebyråer tillhandahåller ofta hela "cykelpaket" med kartor och allt man behöver för cykelsemestern.

Pålssonhuset

(Utdrag i en liten skrift om Pålssonhuset)

Den 9/12 1895 gifte sig dottern Karolina med åbon Jöns Pålsson på Arrie nr 23. Två pojkar föddes i äktenskapet, Gustaf (1897) och Sigfrid (1900). Barnet (Sigfrid) fick genomgå nöddop men överlevde. Modern fick därför ägna så mycket mera tid åt det klena barnet, att man beslöt sig för att låta Gustaf bo hos sina morföräldrar i Käglinge 2. Så skedde också och 1904 började Gustaf i Käglinge skola...

Gustaf fick ofta följa med sin mormor till fattighuset i Glostorp. Maten på ett fattighus tillhandahölls av vänliga bybor, som åkte dit med den. En sådan människa var Kjersti, Gustafs mormor. ...

På hösten 1904 bröt Kjersti lårbenshalsen, varför Gustaf tillfälligt fick flytta tillbaka till föräldragården i Arrie...

Från sin fader Jöns Pålsson i Arrie hade Gustaf ärvt det socialdemokratiska tänkandet. Redan 1913 blev han medlem i Oxie Arbetarkommun. Den 29/12 1921 flyttade Gustaf in på gården i Käglinge 2 som nygift.

Gustaf, som hoppades bli kommunalpolitiker, läste svenska språket på Hermods kvällskurser. Redan 1924 hade han blivit fjärdingsman i Oxie. Gustaf blev med tiden inte bara kommunalpolitiker. Han blev byns auktionsförrättare, hembygdsforskare, skicklig bouppteckningsman och naturmänniska. Till slut ägnade han sig åt den uppgift som han på gamla dar satte högst, nämligen kyrkovårdens. Det var en tjänst han skötte så väl, att han på ålderns höst blev hederskyrkvård. Gustaf fick också vara med, då Glostorps socken gick ihop med Oxie 1952, för att senare 1967 inkorporeras med Malmö, en säkert inte alltför angenäm uppgift.

Gustaf byggde senare ett eget hus på samma tomt som den gamla gården. Denna blev i stället klubbhem för SSU. Senare blev den ABF:s bibliotek för att till slut bli Gustafs eget hembygdsmuseum.

Sedan flera år tillbaka brukade Gustaf söndagen efter midsommar anordna friluftsgudstjänst i sin trädgård, där det bjöds kyrkkaffe. När prästen predikat färdigt, brukade Gustaf berätta gamla minnen, ett uppskattat inslag. Den gamla gården började nu alltmer att förfalla och reparationskostnaderna skulle bli alltför dyra för Gustaf att betala. Tack vare Käglinge Egnahemsförening (ordf. Per Ragnarson), Malmö Förskönings- och Planteringsförening och frivillig arbetskraft lyckades man inte bara rädda utan också återställa gården i sitt gamla skick från 1930-talet. Gamla kullerstenar grävdes fram, kryddträdgården började ta form och Gustafs samling av gamla hästskor kom åter på plats inne på gården. Invändigt lyckades man ta vara på en del möbler, bl.a. Karnas kista från 1824.

Under hela restaureringsarbetet hade Gustaf med säkert minne kunnat berätta om de ursprungliga inventarierna och dess placering. Gustaf hann också med att mottaga Skånska Gårdars Diplom en solig 9 maj 1987. Några dagar senare, den 14 maj, avled Gustaf i sitt hem, ett stenkast från den gård som han lärt sig att älska under så många år. Gustaf ligger begravd vid sidan om sin fader på Arrie kyrkogård.

Den gamla gården är nu traditionellt platsen för midsommar-gudstjänst i samverkan mellan kyrkan, Käglinge Egnahemsförening och Oxie Härads Hembygdsförening.

I den nya villabebyggelsen i närheten av Gustaf Pålssons gamla hus har man en av gatorna fått namnet Gustaf Pålssons väg.